5. Комбинаторни принципи

"Гълъби в чекмеджета"

Ноември 2024

1 Индукция

Задача 1.1 (**Задачата е по въпрос, който възникна на упражнение*)**.** Докажете, че само с логическите съюзи $\vee, \wedge$ и логическите константи T, F (ако се наложи и скоби) *не* можем да представим негацията (тоест от тях и дадено просто съждение p да направим съждение, еквивалентно на $\neg p$). (Например защо да не съществува нещо такова: $p \vee (T \wedge p) \vee p \wedge (p \vee F)... \equiv \neg p$)

Решение. Ще ползваме структурна индукция по построение на логическите съждения.
Малко уточнение около последното (подобни неща ще видите 2 семестър по ЕАИ) - всяко съждение (както и всеки израз с аритметични/булеви/логически операции, числа/литерали, скоби) си има приоритет на операциите (който всъщност отговаря на дърво), по този начин виждаме съставните части на едно съждение (*дърво на израз?*).
База: разполагаме с логическите константи T, F и простото съждение p, засега можем да получим само тях.
ИП: Нека q и r са сложни съждения, изградени само от константите, двете логически операции (конюнкция, дизюнкция) и простото съждение p, и са еквивалентни на някои от следните: p, T или F.
ИС: Сега ще докажем, че всяко съждение, което може да се конструира от q, r чрез двата логически съюза, също ще е еквивалентно на някое от трите: T, F, p. Понеже по предположение q, r могат да приемат само три стойности и ползваме само два съюза, то вариантите за ново съставно съждение са:

$t \equiv F \wedge F \equiv F$	$t \equiv F \wedge T \equiv F$	$t \equiv F \wedge p \equiv F$
$t \equiv T \wedge F \equiv F$	$t \equiv T \wedge T \equiv T$	$t \equiv T \wedge p \equiv p$
$t \equiv p \wedge F \equiv F$	$t \equiv p \wedge T \equiv p$	$t \equiv p \wedge p \equiv p$
$t \equiv F \vee F \equiv F$	$t \equiv F \vee T \equiv T$	$t \equiv F \vee p \equiv p$
$t \equiv T \vee F \equiv T$	$t \equiv T \vee T \equiv T$	$t \equiv T \vee p \equiv T$
$t \equiv p \vee F \equiv p$	$t \equiv p \vee T \equiv T$	$t \equiv p \vee p \equiv p$

С това показваме, че всеки съставен израз, получен от по-прости два, е еквивалентен на p, T или F. $\square$
Понеже всяко съставно съждение може да се разбие на (до) две по-прости и операция върху тях, то от индукцията следва, че всеки израз, получен само помощта на p, T, F и съюзите $\vee, \wedge$, е еквивалентен отново на някое от трите: p, T, F. Това пък значи, че при произволно p само от тези операции не може да се достигне до израз, еквивалентен на $\neg p$. $\blacksquare$

Забележка. Обърнете внимание, че в ИС не е необходимо изрично да показваме, че съставни съждения с повече от един логически съюз и двата му операнда, отново се свеждат до T, F, p за това се грижи индукцията.

Задача 1.2. Докажете, че $\begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & 0 \end{pmatrix}^n = \begin{pmatrix} F_{n+1} & F_n \\ F_n & F_{n-1} \end{pmatrix}$, където $n \in \mathbb{N}^+$ и F_i е i-тото число от редицата на Фибоначи (0, 1, 1, 2, ...), като приемаме, че номерацията започва от 0.

Полезно. Горното има важно практическо значение, защото ни дава директна формула за F_n, при това вдигането на степен е бърза операция.

Решение. Доказваме с индукция по n:
База: $\begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & 0 \end{pmatrix}^1 = \begin{pmatrix} F_2 & F_1 \\ F_1 & F_0 \end{pmatrix}$ ✓

ИП: Нека за някое $n \in \mathbb{N}^+$ е изпълнено $\begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & 0 \end{pmatrix}^n = \begin{pmatrix} F_{n+1} & F_n \\ F_n & F_{n-1} \end{pmatrix}$.
ИС: Тогава $\begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & 0 \end{pmatrix}^{n+1} = \begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & 0 \end{pmatrix}^n \begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & 0 \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} F_{n+1} & F_n \\ F_n & F_{n-1} \end{pmatrix} \begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & 0 \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} F_{n+1} + F_n & F_{n+1} \\ F_{n+1} & F_n \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} F_{n+2} & F_{n+1} \\ F_{n+1} & F_n \end{pmatrix}$, каквото и трябва да получим. ■

Задача 1.3. Следното е по-скоро игра, отколкото задача: Намирате се в стая с други колеги, всеки от Вас трябва да каже по едно число в интервала [0,100] (не задължително цяло). Ако $x_1, ..., x_n$ са казаните числа, накрая пресмятаме $t = \frac{2}{3} avg\{x_1, ...x_n\} = \frac{2}{3} \frac{x_1 + ... + x_n}{n}$. Този, чието число е най-близо до t, печели. Какво число ще кажете?

Решение. Ако разглеждаме идеалния случай, в който всеки играе умно (стаята е пълна с добри математици), правилният отговор е 0. Правим индукция по горната граница на интервала, в който е разумно да ограничим казаното число:
База: Имаме, че $\forall i : x_i \in [0, 100] \Rightarrow x_{avg} \in [0, 100] \Rightarrow t \in [0, \frac{2}{3}100]$. Тоест няма полза да казваме число x извън този интервал.
ИП: Нека за някое $i \in \mathbb{N}^+$ всички в стаята са казали число в интервала $[0, (\frac{2}{3})^i 100]$ (забележете, че предположението се основава на допускането, че множинството от останалите играчи също са играли умно, съобразайвайки неещата, които и ние ще съобразим).
ИС: Щом $\forall i : x_i \in [0, (\frac{2}{3})^i 100] \Rightarrow x_{avg} \in [0, (\frac{2}{3})^i 100] \Rightarrow t \in [0, (\frac{2}{3})^{i+1} 100]$, т.е. няма полза да казваме число извън този интервал.
От индукцията следва, че е $t \in [0, (\frac{2}{3})^i 100] \ \forall i \in \mathbb{N} \Rightarrow t \in [0, \lim_{i \to \infty} (\frac{2}{3})^i 100] = [0, 0] \Rightarrow t = 0$. Правилният избор би бил 0. ■

Задача 1.4 (*)**.** Дадени са $2n+1$ положителни естествени числа. $a_1, ..., a_{2n+1}$. Известно е, че което и число да бъде премахнато, останалите могат да бъдат разделени в две равни (от по n числа) групи с равни суми. Да се докаже, че всички числа са равни.

Решение. Полагаме $S = a_1 + ... + a_{2n+1}$. Нека за начало направим две наблюдения:
- Всички $2n+1$ числа са с еднаква четност. Това е така, защото $\forall i : S - a_i$ се дели на 2 (четно), а оттук S и всички a_i са с еднаква четност. *(1)*
- Умножаването (респективно разделянето) на всички числа с константа, както и прибавянето (респективно изваждането) на такава от всички не влияят на свойството на числата след премахване на кое да е останалите да могат да бъдат разделяни в две групи с равни суми. *(2)*

Ще направим силна индукция по стойността на максималното от числата $a_{max} = max\{a_1, ...a_{2n+1}\}$.
База: При $a_{max} = 1$ всички числа са равни на 1, исканото е изпълнено. ✓
ИП: За някое $m \in \mathbb{N}^+$ е изпълнено, че: ако $a_{max} \leq m$, то $a_1 = a_2 = ... = a_{2n+1}$, т.е. $(a_{max} \leq m) \to (a_1 = a_2 = ... = a_{2n+1})$.
ИС: Ще докажем, че ако $a_{max} \leq m + 1$, то отново $a_1 = a_2 = ... = a_{2n+1}$:
На практика трябва само да видим какво става при равенство $a_{max} = m + 1$. Имаме 2 случая:

- ако $m+1 = a_{max}$ е четно, то всички числа са четни (според *(1)*). Тогава разглеждаме числата $b_1, ..., b_{2n+1}$, където $b_i = \frac{a_i}{2}$. Според *(2)* операцията запазва свойството, при това $\forall i : b_i \in \mathbb{N}^+$ и $b_{max} = a_{max}/2 < a_{max} = m + 1$. Значи можем да използваме ИП $\Rightarrow b_1 = b_2 = ... = b_{2n+1} \Rightarrow a_1 = a_2 = ... = a_{2n+1}$; □

- ако $m+1 = a_{max}$ е нечетно, то и всички числа са нечетни. Тук отново дефинираме $b_1, ..., b_{2n+1}$, където обаче $b_i = \frac{a_i+1}{2}$. По-нататък разсъждението повтаря това на горния случай. □

И в двата случая получаваме $a_1 = a_2 = ... = a_{2n+1}$. ■

**Въпрос: Не можехме ли и за двата случая просто да дефинираме $b_i = a_i - 1$?*

2 Принцип на Дирихле

Забележка. Следните дефиниции на Принципа на Дирихле не са формални, а имат цел да покажат практическата му стойност:

Теорема 2.1 (Обобщен принцип на Дирихле). *Ако n предмета се разпределят в k кутии, то съществува кутия с поне $\lceil n/k \rceil$ предмета.*

Защо не би било правилно да кажем, че разглеждаме разбиване на n-елементно множество на k части?

Теорема 2.2 (Принцип на Дирихле за безкрайности). *Ако безброй много предмети се разпределят в k (краен брой) кутии, то съществува кутия с безброй много предмети.*

Теорема 2.3 (Принцип на Дирихле за неизброими безкрайности). *Ако неизброимо много предмети се разпределят в изборимо много кутии, то съществува кутия с неизброимо много предмети.*

2.1 Приложения в аритметиката

Задача 2.1. Докажете, че измежду $n+1$ числа, съществуват две, чиято разлика се дели на n.

Решение. Да отбележим, че разликата на две числа се дели на n точно когато двете дават един и същи остатък при деление на n/"по модул n". Възможните остатъци при деление на n са: $0, 1, ...n-1$ - n на брой. От принципа на Дирихле измежду дадените числа поне две ще имат еднакъв остатък, откъдето исканото следва. ■

Задача 2.2. Нека $a_1, a_2, ..., a_n$ е редица от n на брой произволни цели числа. Да се докаже, че можем да изберем няколко последователни члена на тази редица, чиято сума се дели на n.

Решение. Да разгледаме частичните суми:
$S_1 = a_1$
$S_2 = a_1 + a_2$
...
$S_n = a_1 + ... + a_n$

Ако някоя от сумите дава остатък 0 при деление на n, то задачата е решена. Нека това не е изпълнено, тогава за произволно i : S_i може да дава остатък $1, 2, ..., n-1$ при деление на n. Това са $n-1$ възможности, но имаме n суми. От принципа на Дирихле съществуват суми, даващи равен остатък - нека такива са S_i и $S_j, 1 \leq i < j \leq n$. Тогава сумата от последователни членове $a_{i+1} + ... + a_j = S_j - S_i$ се дели на n. ■

Полезно. Частични суми се ползват както в доста задачи от този тип, така и в много задачи в програмирането.

Задача 2.3. Върху всяка от $n-1$ каритчки е написано по едно цяло число между 1 и n, като е изпълнено, че: колкото и кратички да вземем, сумата от числата, написани върху тях, *не се дели* на n. Да се докаже, че върху всички картички е написано едно и също число.

Решение. Нека картичките са подредени произволно и числата върху тях са съответно $a_1, ..., a_{n-1}$. Да разгледаме частичните суми:
$S_1 = a_1$
...
$S_{n-1} = a_1 + ... + a_{n-1}$

Ясно е, че нито една от сумите не е кратна на n (по условие), затова възможните им остатъци при деление на n са: $1, 2, ..., n-1$. Подобно на горната задача ако тук две от сумите дават еднакъв остатък, то сумата от членовете, които участват в едната, но не и другата сума, ще е кратна на n, което противоречи на условието.
Ето защо сумите $S_1, ...S_{n-1}$ дават различни ненулеви остатъци при деление на n.
Да рагледаме същите частични суми, но този път първата от тях да е равна на a_2:
$\sigma_1 = a_2$
$\sigma_2 = a_1 + a_2$ $(= S_2)$

...
$\sigma_{n-1} = a_1 + ... + a_{n-1}$ $(= S_{n-1})$

По съвсем аналогичен начин за тях можем да кажем също, че дават различни ненулеви остатъци при деление на n. Да разгледаме всички суми заедно: $S_1,\ \sigma_1,\ S_2(=\sigma_2),\ ...,\ S_{n-1}(=\sigma_{n-1})$
Както отбелязахме, всяка от тях дава остатък от 1 до $n-1$ (включително) при деление на n. Но това са $n-1$ възможности, а общо сумите са n. По Дирихле има такива, даващи равен остатък. Но всички S_i, както и всички σ_j дават различни остатъци $\Rightarrow$ равни остатъци дават S_1 и σ_1, т.е. a_1 и a_2. Но по условие числата върху картичките са от 1 до n, така че равни остатъци имат само равните числа $\Rightarrow$ $a_1 = a_2$. Но a_1 и a_2 бяха произволни, откъдето всеки две картички са с еднакви номера. ■

Задача 2.4. Ако n е нечетно естествено число, да се докаже, че измежду всеки $(n-1)^2+1$ цели числа могат да се изберат n, чиято сума се дели на n.

Решение. Ако $\forall r, 0 \leq r < n\ \exists a_r : a_r \equiv r \pmod n$, където a_r е измежду раглежданите числа (казано просто за всеки остатък r при деление на n има число a_r, което го дава), то сумата на n-те числа $a_0+...+a_{n-1} \equiv 0+1+...+(n-1) \equiv \frac{n(n-1)}{2} \pmod n$ е кратна на n *при n нечетно*. Тоест намерихме такива числа.
Нека обаче не всеки остатък има число "представител" измежду разглежданите. Тогава дадените $(n-1)^2+1$ числа дават най-много $n-1$ различни остатъка при деление на n. По Дирихле за някой от остатъците r ще има поне n числа измежду дадените, които го реализират. Но тогава е достатъчно да съберем тези n числа, тяхната сума има остатък $n.r \equiv 0 \pmod n$, т.е. се дели на n. ■

Задача 2.5. В продължение на x дни Иван решава задачи, като всеки ден той решава поне по една задача, но не решава повече от 500 задачи общо за годината. Докажете, че има интервал от дни, през които Иван е решил точно 229 задачи, ако:

- $x = 365$
- $x = 272$

Решение. Ясно е, че ако имаме решение за втората подточка, то автоматично имаме и за първата, но тук ще покажем два различни поучителни метода:

- ако x_i е броят задачи, решени до i-тия ден, то мултимножеството $\{x_1, ..., x_{365}, x_1+229, ..., x_{365}+229\}$ има 730 елемента. Понеже $1 \leq x_i \leq 500$, то елементите на множеството са цели числа в интервала [1,729]. По Дирихле два елемента имат еднаква стойност. От условието, че всеки ден е решена поне по една задача $x_i \neq x_j\ \forall i \neq j\ \Rightarrow x_i = x_j + 229$ за някои i и j. ■
- Можем обаче да подобрим оценката: От доказаното в *задача 2.2* до 229-тия ден съществува поредица от дни такава, че броят задачи, решен през нея, е кратен на 229. Този брой потенциално може да 229 или 458(=2.229), понеже за първите 229 дни е решена поне една задача и не повече от 500.
Иван обаче е решавал задачи още 272-229=43 дни, което са поне още 43 решени задачи (по условие всеки ден решава поне 1 задача). Сега ако допуснем, че през първите 229 дни са решени поне 458 задачи, то общият брой 458+43=501 би надхвърлил допустимите 500. Ето защо през първите 229 дни няма поредица с решени точно 458 задачи, остава да има такава с решени точно 229. ■

Задача 2.6. Нека $S = \{1, 2, ..., 2n\}$ е множество, от което са избрани $n+1$ елемента. Да се докаже, че измежду тях има две числа такива, че едното дели другото.

Решение. Ще ползваме факта (доказан по-горе с индукция), че всяко *положително* естествено число има (единствено) представяне във вида $2^x y$, където y е нечетно число. Правим разбиване на множеството S на множества A_y, където $a \in A_y$, ако $a = 2^x y$ за някое x:
$A_1 = \{2, 4, 8...\}$

$A_3 = \{3, 6, 12...\}$
...
$A_{2n-1} = \{2n-1\}$

Хубавото на това разбиване е, че които и две числа да вземем от едно множество, то едното винаги ще дели другото. Индексите на множествата съответстват на нечетните числа до $2n$, т.е. последните са n на брой. По Дирихле от избраните $n+1$ числа ще има две в едно и също множество, исканото следва. ■

Задача 2.7. Нека $S = \{1, 2, ..., 20\}$ е множество, от което са избрани 11 числа. Да се докаже, че някои две от тях имат разлика 2.

Решение. Ще предложим две различни решения:
1 н.) Да групираме числата по двойки по следния начин: (1,3), (2,4), ... (17, 19), (18, 20). Двойките са 10 на брой, а избраните числа са 11, по Дирихле някои две числа ще бъдат от една двойка, но тогава разликата им е точно 2. ■

2 н.) Разглеждаме четни и нечетни числа. По Дирихле измежду избраните 11 от единия вид ще има поне 6 (б.о.о. да приемем, че от 11-те поне 6 са четните). Да подредим само тях в нарастващ ред. Разликата между две съседни в направената наредба числа може да е 2, 4, ... (защото е разлика между числа с еднаква четност). Ако допуснем, че между никои две съседни разликата не е 2 (а оттук ще е поне 4). То разликата между първото и шестото число в наредбата ще е поне 5.4=20, което е невъзможно (числата са от 1 до 20), противоречие. ■

Задача 2.8 (**Erdős–Szekeres theorem*)**.** Ако $\{a_i\}_{i=1}^{r.s+1}$ е редица от различни числа с дължина (поне) $rs+1$, то тя съдържа монотонно нарастваща подредица с дължина $r+1$ *или* монотонно намаляваща подредица с дължина $s+1$.

Забележка 1. Трябва да е ясно, че поради липсата на всякакви допълнителни ограничения горното ще е вярно и наобратно: редицата съдържа монотонно нарастваща подредица с дължина $s+1$ *или* монотонно намаляваща подредица с дължина $r+1$.

Забележка 2. В случая, в който $r = s$, горното придобива следния вид: всяка редица от n^2+1 различни числа съдържа монотонна подредица с дължина (поне) $n+1$

повече информация тук

Решение. Нека на всеки елемент от редицата съпоставим двойката (x_i, y_i), където x_i е дължината на най-дългата монотонно растяща подредица с последен елемент a_i и y_i е дължината на най-дългата монотонно намаляваща подредица с последен елемент a_i.
Наблюдение: измежду всички $rs+1$ такива наредени двойки няма две еднакви. Ето защо:
Да разгледаме произволни две наредени двойки (x_i, y_i) и (x_j, y_j), където $i < j$. Ако $a_i < a_j$, то към растящата редица с последен елемент a_i бихме могли да добавим още един член - $a_j \Rightarrow$ дължината на максималната растяща редица с последен елемент a_j винаги ще е по-голяма от дължината на тази с последен елемент a_i, т.е. $x_i < x_j \Rightarrow (x_i, y_i) \neq (x_j, y_j)$.
Ако пък $a_i > a_j$, то можем да удължим максималната намаляваща редица, свършваща в a_i, с a_j. Значи $y_i < y_j \Rightarrow (x_i, y_i) \neq (x_j, y_j)$. И в двата случая наредените двойки са различни.

Задачата се свежда до това да покажем, че за някое $i : x_i > r \vee y_i > s$. Знаем също, че $\forall j : x_j \geq 1 \wedge y_j \geq 1$, все пак редица дори от един елемент също е растяща/намаляваща. Ако допуснем противното, че такова няма, то $\forall j : x_j \leq r \wedge y_j \leq s$, но тогава възможните наредени двойки ще са rs $(< rs+1)$ и от Дирихле някои ще съвпаднат, което е противоречие. ■

**Въпрос: остава ли вярна теоремата, ако позволим числата в редицата да са равни и не изискваме строга монотонност на редиците?*

Задача 2.9 (ДР И 24)**.** Разглеждаме лента с $2n$ на брой клетки с редуващи се цветове. На един ход е разрешено да сменим цветовете на непрекъсната поредица клетки със сответните им "обратни" цветове (черно става бяло и обратно). Целта е всички клетки да станат в един цвят, да се докаже, че това не може да стане с по-малко от n на брой хода.

Решение. Ще предложим две решения:
1 н.) Да разгледаме съседните двойки квадратчета - в началото те са разноцветни, в края искаме те да бъдат едноцветни. Забелязваме, че един ход "оправя" (т.е. прави едноцветни съседни клетки, които дотогава са били разноцветни) най-много две двойки клетки (тези по краищата на поредицата, засегната от хода). В началото имаме $2n-1$ разноцветни двойки клетки, в края трябва да са 0. Всеки ход намалява бройката им с максимум 2, така че $n-1$ хода не стигат. ■

Коментар: тукприцнипът на Дирихле присъства неявно - изводът, макар и ненужно, може да се изкаже и по следния начин. - Ако ходовете са $\leq n-1$, а "оправените" двойки клетки $2n-1$, от Дирихле има ход, който "оправя" поне 3 двойки клетки, което е невъзможно, противоречие.

2 н.) /с избор на екстремален елемент/
Наблюдение: Ако два хода имат обща област на дейност (поредиците им от клетки се припокриват), то цветовете на клетките в сечението на практика остава с първоначалния си цвят, все едно върху тях никога не е прилаган ход.
Разглеждаме всички оптимални решения, правещи лентата едноцветна с минимален брой ходове. От всички такива решения взимаме тази с най-малък общ брой преоцветявания на клетки. Какво ни носи този избор? -

Твърдение: Разглежданата последователност от ходове (минималното решение) е такава, че всеки два хода в нея имат празно сечение (т.е. не се пресичат). Това е така, защото, ако такова пресичане има, то както уточнихме в *наблюдението*, сечението може да се премахне от областта на действие на ходовете, без това да се отрази на резултата. Така бихме намерили ново решение с по-малък общ брой преоцветявания, което е противоречие с избора на минимален елемент.

В крайна сметка разглежданото решение изпълнява следните:
- то е минимално откъм брой ходове, т.е. не може да се намери друго с по-малко;
- никои два хода в него не се пресичат, т.е. всяка клетка е преоцветена най-много веднъж $\Rightarrow$ клетките от единия цвят въобще не са оцветявани (примерно белия) $\Rightarrow$ всеки от ходовете е преоцветил точно една клетка (една черна става бяла) $\Rightarrow$ понеже трябва да се преоцветят n клетки, то ходовете са също поне толкова;

Извод: минималното решение е с поне n хода. ■

2.2 Геометрични приложения

Задача 2.10. Ако 5 точки са разположени върху равностранен триъгълник със страна 1 (включително по контура), докажете, че поне две от тях са на разстояние $\leq \frac{1}{2}$.

Решение. Разделяме триъгълника на 4 еднакви равностранни триъгълника със страна $\frac{1}{2}$(образувани след начертаване на трите средни отсечки). По Дирихле в поне един от четирите има две или повече точки. Но тогава те са на разсотяние $\leq \frac{1}{2}$. ■

Задача 2.11. Ако 5 точки са разположени върху квадрат със страна 1 (включително по контура), докажете, че поне две от тях:

- са на разстояние ≤ 1;
- са на разстояние $\leq \frac{\sqrt{2}}{2}$.

Решение. Макар че втората подточка решава директно първата, ето два ралични начина:

- Разделяме квадрата на четири правоъгълни триъгълника, образувани при начертаването на двата диагонала на квадрата. Във всеки от тях най-голямото разтояние между две точки съответства на най-дългата страна (хипотенузата), която е с дължина 1. По Дирихле в някой от триъгълниците има поне 2 точки $\Rightarrow$ последните са на разстояние не повече от 1. ■
- Можем обаче да подобрим горната оценка. Разделяме квадрата на четири равни по-малки квадрата (образувани при свързване на средите на срещуположните му страни). По Дирихле в един малките квадрати ще има поне 2 точки, но тогава те ще са на разстояние не по-голямо от диагонала на малкия квадрат, който има дължина $\frac{\sqrt{2}}{2}$. ■

Задача 2.12 (*)**.** Докажете, всеки многостен има две страни, оградени от равен брой ръбове. *многостен?*

Решение. Нека най-голямата страна на многостена (по брой ограждащи ръбове) има x ръба. Достатъчно е да покажем, че броят страни $> x$. Да разгледаме два произволни ръба на тази най-голяма страна. Единият ръб и вътрешна точка от другия задават еднозначно една равнина (а именно раглежданата най-голяма страна на многостена), откъдето всеки два такива ръба не могат да ограждат едновременно друга страна на многостена.
Понеже всеки ръб участва в две страни, то многостенът трябва да има поне още x стени. С разглежданата стават поне $x + 1$, но от избора няма страна, оградена от повече от x ръба. Тогава по Дирихле ще има две страни, оградени от еднакъв брой ръбове. ■

Задача 2.13 (*)**.** 6 кръга са подредени в равнината така, че никой от тях не съдържа (било то по контура си) центъра на кой да е от останалите. Докажете, че шестте не могат да имат обща точка.

Решение. Допускаме, че това е възможно, нека такава точка P съществува. Свързваме точката с 6-те центъра и разглеждаме връзките по посока на часовниковата стрелка (или обратно, важна е наредбата). В така разглежданата последователност двойките съседни връзки сключват 6 ъгъла, допълващи се до 360°. По Дирихле някой от тези ъгли е $\leq 60°$, да кажем $\sphericalangle O_1PO_2$. По допускане точка P принадлежи на кръговете, значи $R_1 \geq PO_1, R_2 \geq PO_2$. В триъгълник PO_1O_2: $\sphericalangle O_1PO_2 \leq 60° \Rightarrow$ ъгълът срещу някоя от останалите две страни (б.о.о. този срещу PO_1) е $\geq 60° \Rightarrow O_1O_2 \leq PO_1 \leq R_1$, но тогава кръг 1 съдържа центъра O_2 на вотрия, противоречие с условието. ■

Задача 2.14 (*)**.** В правоъгълник (включително по контура) 3×4 са разположени 6 точки. Докажете, че някои от тях са на разстояние $\leq \sqrt{5}$.

Решение. Бихме могли да опитали да покрием правоъгълника с окръжности с диаметър $\sqrt{5}$, но това усложнява немалко задачата, търсим нещо по-елегантно: Разделяме правоъгълника на 5 области, както е показано по-долу. Във всяка такава област най-отдалечените точки са на разстояние $\sqrt{5}$, по Дирихле съществува област с поне 2 точки, тогава те изпълняват исканото. ■

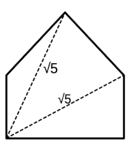

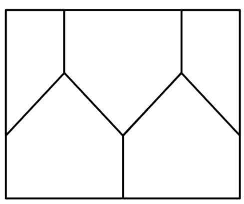

Задача 2.15 (*). В квадрат 1×1 са разположени няколко окръжности със сбор от дължините 10. Докажете, че съществува права, която пресича поне 4 окръжности.

Решение. Ще докажем по-силно твърдение, че съществува *вертикална* (т.е. успоредна на височината на квадрата) права с исканото свойство. Вместо самите окръжности да разгледаме техните хоризонтални диаметри, успоредни на основата на квадрата. Тези диаметри представляват отсечки, разположени в квадрата, с обща дължина $\frac{10}{\pi} > 3$ (от формулата за дължина на окръжност). Те обаче "покриват" интервал с дължина не по-голяма от тази на квадрата, т.е. 1. Тук може да си представяме отсечките като множество от точки. От $\frac{10}{\pi} > 3$ и Дирихле следва, че някоя x-координата е покрита от поне $\lceil \frac{10/\pi}{1} \rceil = 4$ диаметър-отсечки. Тогава и вертикалната отсечка през тази x-координата минава през поне 4 окръжности. ■